

„Ha perzselően forró és izgalommal teli
sztorit keresel, ez a könyv kell neked!”
– *Fangs and Fairy Dust*

TEMPTING

THE

Bodyguard

a csábító testőr

A GAMBLE-FIÚK 3.

fine
selection

J. L. ARMENTROUT

ALIAS J. LYNN

J. L. ARMENTROUT

ALIAS J. LYNN

TEMPTING
THE
Bodyguard
a csábító testőr

A GAMBLE-FIÚK 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*Mindenkinnek, aki úgy gondolja, nagyon jó lenne egy Gamble fivér
karjában lenni.*

1. fejezet

A FRISSEN POLÍROZOTT DOHÁNYZÓASZTALON húsz levél hevert, mindegyik felbontva. A levegőben enyhe citromillat terjengett, ami Alana Gore-t a nagymamája házára emlékeztette. Gore nagyfi meg szállottan használt citromillatú fertőtlenítőt, mintha csak az lenne a kokain időseknek kifejlesztett változata. Minden, beleértve a parkettát is, gyakorlatilag citromos súrolószerben úszott. Gyerekkorában Alana iskola után rengetegszer játszott csúszdázósat a nagymamája fényesre suvickolt lépcsőkorklátján.

Nagyi mindig mindent tisztán és a helyén tartott, kínosan ügyelt a rendre, nem véletlen, hogy Alana felnőttként is gyűlölte a káoszt és a koszt. Nagyinál mindennek megvolt a helye és a funkciója.

A dohányzóasztalon elterülő levelek viszont egyáltalán nem voltak a terv részei – legyen szó bármilyen tervről.

Alana mély levegőt vett, majd lassan kifújta.

– Hát a szaros mindenit!

Nagyi most aztán forog a sírjában.

A káromkodás nem épp úrinőhöz illő viselkedés, és bár Alana meggyőzően játszotta ezt a szerepet a külvilág felé, amikor egyedül

volt, úgy káromkodott, mint egy kocsis. Ezt a szokást még középiskolás éveiben vette fel, és azóta sem tudott megszabadulni tőle.

Előrehajolt, és felvette a legújabb levelet, ami az aznapi postával érkezett. Már február óta ettől rettegett.

Miután helyrehozta Chad Gamble, a Nationals sztárdobójának hírhedt imázsát – ami egyébként *nagyszerűen* sikerült, mint mindig –, úgy döntött, itt marad Washington DC-ben. Volt valami az ország fővárosában, ami megfogta Alanát. Amúgy sem volt semmi, ami L. A.-hez kötötte volna. Olyasmi biztos nem, ami miatt hazavágyott volna, hogy aztán ingázzon a munkája miatt. Csak egy kis lakása volt ott, és amúgy is, megvolt az oka, amiért ott akarta hagyni azt a várost.

Például az asztalán heverő levelek.

Azt hitte, ha DC-be költözik, megoldódik a helyzet, mert ugyan ki fáradozna azért, hogy megtalálja őt az ország túlvégében, egy másik időzónában? Csakis egy elmebeteg.

És épp ezért volt ez aggasztó.

Lesimította a halántékánál felborzolódott hajszájakat, és újra elkáromkodta magát. Jó kis szitokáradat volt. *Nem* remeg a keze. Minden rendben. Ezek csak hülye levelek, amiknek a feladója egyértelműen zakkant. A levelek nem képesek bántani.

Bár ezek a levelek...

Alana felkapta a legújabbat, és keskeny vonallá szorította össze a száját, amitől biztos hamar ráncosodni kezd majd. Borzongás futott végig a gerincén, ahogy tizedszer is elolvasta a szöveget.

– Istenem – suttogetta a fejét rázva.

A levél nem különbözött sokban az előtte érkezett tizenkilenctől. Mindegyik bosszantó és cseppet nyugtalanító volt, de semmi komoly, hiszen az elmúlt évek alatt mégiscsak több ellenséget szerzett

magának, mint barátot. De ez a levél megrémisztette. Ettől az egytől védtelennek és paranoiásnak érezte magát, mintha valaki követné őt.

– Te hülye, valaki egyértelműen követ – motyogta. Igyekezett ráparancsolni a kezére, hogy hagyja abba a remegést.

A boríték fehér volt, és a többitől eltérően a bélyegző a virginiai Arlingtonból származott. Az előző leveleken San Fernando Valley pecsétje díszelgett, Kaliforniából.

Maga az üzenet egyszerű, olcsó nyomdai papíron állt. Vékony, mindenféle díszítés nélkül. Hát Alana nem érdemelt volna legalább elegáns, virágos szegéllyel díszített lapot? Felhorkant, de nem hatott sokáig a humor. A papíron szereplő szavak cseppet sem voltak viccesek.

A magadfajta ribancok nem érdemlik meg, hogy éljenek. Más se csinálsz, csak életeket teszel tönkre.

Igazán bájos nyitány, gondolta Alana. A szokásos módon folytatódott a levél, miszerint Alana jobban teszi, ha éjjel nem alszik békésen, és hogy a férfi – feltételezte, hogy *férfi* az illető – figyelni fogja. A nagy különbség ezúttal, azon kívül, hogy a zaklató rátalált DC-ben, a levél vége volt.

Ma este találkozunk.

Alana lélegzete elakadt, és összeszorult a mellkasa.

Nem számított, hányszor olvasta el azt az utolsó sort. A szavak látán minden alkalommal égetni kezdett a torka. Ordítani akart, pedig ő sosem ordított.

A levelet a többi mellé tette, szépen sorba rendezte őket, majd remegő lábbal felállt. Ujjai jéghidegek és zsibbadtak voltak. Átsétált a

nappalin, és a nyüzsgő utcára néző ablakhoz lépett. A csúcsforgalom miatt tömött sorokban araszoltak az autók, és a járdákon is hömpölygött a tömeg. A távolban néhány későn virágzó cseresznyeág ringatózott.

Tekintete a halvány rózsaszín virágokról az emberekre siklott, akik sietve haladtak a járdán, átvágtak az úton, taxikat és limuzinokat kerülgetve.

Vajon most is ott van, és őt figyeli?

Nem.

Nem hátrált el az ablaktól, nem engedett a félelemnek, és szorosan behunyta a szemét. Nem engedhette meg magának, hogy így gondolkodjon. Nem fogja hagyni, hogy ez a... Hogy ez a *rohadék* ezt művelje vele. Csakis *saját maga* irányítja az életét és a döntéseit.

– Koncentrálj! – mondta, miközben apró körökben dörzsölte a halántékát.

Elfordult az ablaktól, és kinyitotta a szemét. A szoba berendezése minimalista volt, visszafogott fekete és szürke színekkel. Gyerekkorában azt akarta, hogy minden a szivárvány színeiben pompázzon, mint a kedvenc meséjében. Ez még azelőtt volt, hogy kialakult volna benne egy bizonyos képesség, amit ízlésnek hívnak.

Vagy mielőtt karót dugott volna a seggébe.

Nem ezt mondta neki Chad a közös munkájuk során? Nem ő volt az első, aki ilyet mondott. És nem is az utolsó.

Cipősarka kopogott a parkettán, ahogy visszament a dohányzóasztalhoz. Leengedte a kezét a csípőjéhez, szeme összeszűkül. Ezt helyre kell hoznia, magához kell ragadnia az irányítást. Ez az egyetlen lehetősége. De ehhez el kellett ismernie, hogy komolyak a fenyegetések. Figyelmen kívül hagyni a leveleket – ahogy azt az elmúlt évben tette – olyan volt, mintha egy soha nem múló fájdalmat

hagyna az ember figyelmen kívül. Rohadtul nem sül ki belőle semmi jó.

Ki kell derítenie, ki áll a levelek mögött, de ez nem lesz egyszerű. Nagy mindig azt mondta, hogy ez a seggfejség szintű tökösség – igazán *bájos* duma – nem fog neki sem barátokat, sem férjet hozni.

De úgy tűnt, egy zaklatót sikerült szereznie.

Az is valami.

Alanának elég hosszú listája volt azokról, akiket sikerült valaha fel-dühítenie. De hogy valaki egy teljes éven át fenyegető leveleket küldözgessen? Az utolsóban pedig azzal fenyegetőzzön, hogy *aznap este* találkoznak? Jó, sokakat felbosszantott már a kemény módszereivel, de ez azért leszűkítette a lehetséges tettesek körét. És bár nagyszerű nyomozó volt, most nem erre volt szüksége.

Védelemre volt szüksége.

És tudta is, kihez forduljon.

Remélhetőleg ezúttal több ruhadarab lesz az illetőn, mint egyetlen bokszersós. Bár nem panaszkodott a látvány miatt, amit nagyjából három hónapja kapott, amikor lenyomozta Chadet a bátyja házánál.

Pályafutása során rengeteg jóképű sportolót és színészt látott – olyan férfiakat, akik láttán a világ összes nője gondolkodás nélkül letépte volna a bugyiját. De az a férfi, a legidősebb Gamble fivér hivatalosan is a legdögösebb férfi volt, akit valaha látott. Nem tudta eldönteni, hogy a vad, vällig érő haj vagy az égszínkéék szempár miatt volt-e ez így. Vagy talán a miatt a hihetetlenül széles váll miatt, amittől bármelyik nő aprónak érezné magát, na meg az a kőkemény mellkas és a hasizmok...

– Mi a fenét csinálók? – csapott a homlokára, hogy elhessegesse ezeket a gondolatokat.

Segítséget kérni tőle nem kell hogy azzal járjon, hogy elképzeli őt bokszerben, vagy hogy megint megpillantsa azokat a kemény hasizmokat. Bármennyire csábító is lenne. Most nem épp a mentális taprolás volt a legsürgetőbb dolga. Nem hitte, hogy a fickó örülni fog, de végül is Chandler tartozott neki. Nagyon is jó kerítője volt az öcsésének és Ms. Rodgersnek.

Azóta is várta *azt* az esküvői meghívót.

Összeszedte a leveleket, belerakta őket egy SEGGFEJ feliratú mappába, és belegyömösölte a bőrtáskájába. Elindult otthonról, hogy megtalálja egy egészen másfajta seggfejet.

Chandler Gamble farmerzsebében már másodszor rezgett a telefonja az elmúlt órában. Továbbra is figyelmen kívül kellett hagynia. Legalábbis illett volna. Megérdemelte volna az osztatlan figyelmét, ami előtte zajlott. Máskor biztos így is lett volna.

Paula térdelt széttárt lába között olyan pozícióban, amit valószínűleg nem sokszor gyakorolt a munkája során – elvégre ő volt a kerületi ügyész. Kezével Chandler combját simogatta, vörösre festett körmei pedig minden egyes mozdulattal közelebb kerültek a lába közötti területhez. Mozdulatai gyakorlottak voltak. Tudta, Chandler mit szeret.

A vörös fűző szorosan simult a testére, karamellszínű mellét szinte az álláig feltolta. Vannak férfiak, akik a mellekért vannak oda, mások a seggekért. Chandler egyszerűen a női testet szerette. Úgy, ahogy van. De ha Paulával volt, határozottan melles férfivá vált. Ez a példány pedig minden nedves álom alapja volt.

De akkor este? És az utóbbi hónapokban? A vállán lévő fej sokkal többet gondolkodott, mint a teste többi része, ami elég nagy kár volt.

Paula felsimított Chandler belső combján.

– Hiányoztál.

A férfi felnevetett, és lejjebb csúszott a hatalmas, párnázott széken, még jobban széttárva a lábát.

– Nem igaz.

– Február óta nem voltál nálam. De másnál sem, ha minden igaz – biggyesztette le az ajkát Paula.

Chandler felvonta a szemöldökét. Nem tetszett neki a gondolat, hogy valaki szemmel tartja őt.

– Még a klubban sem voltál – mondta a nő.

– És?

– Ez nem vall rád. – Rátámaszkodott a székre, épp Chandler lába közé, a dekoltázsára vonva a férfi figyelmét. Valamiért sokkal kisebb mellet képzelt a csipkeszegéllyel és kis masnikkal díszített mellrészhez.

És ez nagyjából ezer okból volt gond.

Bosszúsan végighúzta tenyerét az állán. A borosta szúrta a kezét. Mi a fene baja van? Már egy órája volt a Bőr és csipkében, és normál esetben már rég egy nő mögött lenne, keze a csípőjén, és ki-be mozogna benne.

– Akarsz róla beszélni? – kérdezte Paula, miközben hátrébb lépett, és összekulcsolta a kezét.

– Nem, de köszi, édes – nevetett fel szárazon.

Paula finoman megvonta puha vállát.

– Biztos? Tudom, hogy alapból is mogorva és hallgatag vagy, de bébi, hónapokra eltűntél. Aggódtam.

Chandler visszafogta a nevetését. Ezt valószínűtlennek tartotta. Paula jó volt, sőt remek. És a szexuális... *izlésük* is egyezett, de ha Chandler nem volt a közelben, *mindig* akadt más. Paula ugyanúgy imádta a szexet, mint ő. Sokat. De mostanában Chandler csak a saját kezével ismerkedett.

– Nem akarok beszélgetni – mondta ismét.

Paula lehunyta sűrű pilláit, miközben a melle közti masnit kezdte babrálni.

– Ne beszéljünk? Az menni fog.

Chandler nézte, ahogy a nő kecsesen feláll. Paula magas volt, és a „gyere, dugj meg” magas sarkújában már majdnem elérte Chandler 193 centijét. Kecsesen megfordult, a férfi pedig alaposan megcsodálhatta a fenekét. A vékony csipkedarab többet mutatott, mint takart, miközben Paula odasétált a szemben lévő fekvőfotelhez.

Szép látvány volt. Gyönyörű. Paula bőre olyan volt, mint a kávé, és Chandler jól tudta, hogy egy óra vele képes egy egész évet elfeledtetni, de...

Máskor már ettől kemény lett volna, mint egy téglafal, készen az élvezetre újra meg újra, de most említésre sem volt méltó a vágy, ami végigszáguldott az erein. Határozottan nem érezte ugyanazt, mint miss Paula.

A nő hátrapillantott, az ajkába harapva. Még mindig semmi. Feltette formás térdét a fotelra, előrehajolt, kezét a szék támlájára tette, majd felhúzta a másik lábát is. Szép – nagyon szép.

És mégsem változott semmi a farmerjében.

Paula előredőlt, a fenekét pedig szépen feltolta a levegőbe.

– Azt hiszem, rossz kislány voltam, Chandler.

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Igen?

– Azt hiszem, meg kell *büntetned* – pislogott ártatlanul.

Na jó, alig érezhető vágy hullámzott Chandler gyomrában. Oké. Most már hivatalos: a farka valami önkéntes cölibátusnyaralásra ment. Bassza. Meg.

Hátrahajtotta a fejét, és elfojtott egy morgást. Mi a francot keres itt? Ez a két lehetősége volt: vagy a klub, vagy az öccseivel lóg. És ki a francnak van ahhoz kedve? Chase is, és Chad is csak a nőjéről tudott beszélni. Nem mintha irigyelte volna tőlük a boldogságot, de baszki, olyan volt, mintha két öregasszonnyal lógna. Főleg, hogy Chad nyakig el volt merülve az esküvőszervezésben.

És ha még egyszer meg kell hallgatnia, hogy mi a különbség az elefántcsont és a fehér között, valakit tuti le fog löni.

Ha valaki egy éve azt mondta volna, hogy hármójuk közül pont a legnagyobb nőcsábász fog elsőként megnősülni, Chandler a képébe röhög. De aztán, miután Chase is szerelmes lett, nemsokára a profi baseballjátékos Chad úgyszintén. A gyerekkori szarságok ellenére.

Bár mindenki azt hitte – még az öccsei is –, hogy Chandler elutasítja már az elköteleződés pusztá gondolatát is, az igazság az, hogy Chandlernek semmi baja sem volt a gondolattal. A felületes szemlélő a Gamble fiúk élettörténetét nézve azt gondolhatta, hogy a sok szarság őt viselte meg a legjobban, főleg a... *szokásai* miatt, és mert egy nő mellett sem volt képes sokáig lehorgonyozni. De valójában bőven volt annyi józan esze, hogy tudja: nem minden kapcsolat olyan, mint a szüleié volt. A Danielsékkal – Chase kedvesének családjával – töltött idő csak megerősítette benne a gondolatot, hogy a férfiak és nők igenis élhetnek együtt boldogan, meg minden. Igazából mindig is őt érintette legkevésbé a seggfej apja és a totálisan szét-esett anyja.

Egyszerűen csak még nem találkozott azzal a nővel, akivel pár óránál több időt is el akarna tölteni, vagy be akarná engedni az életébe.

Dehogynem, súgta egy kibaszott idegesítő hang a fejében.

Na ezt a gondolatot gyorsan el kellett tüntetnie a fejéből.

Tényleg el kellett volna húznia innen a francba. A lelkesedés hiánya volt az egyik oka annak, hogy mostanában ritkán járt a Bőr és csipkébe. Hiszen csakis itt művelt ilyesmiket. Soha nem vitt magához nőt. Igazából Chad egykori sajtós pokolfajzata volt az egyetlen nő, aki valaha is betette a szép kis lábát a házába.

Újra rezegni kezdett a telefonja.

Te jó ég!

Hátradőlt a székből, és előhúzta a zsebéből a telefont. Kíváncsivá vált, amikor meglátta, hogy az irodából hívják.

– Murray?

– Kösz, hogy ilyen gyorsan felvette – morogta egy karcos hang.

Chandler elvigyorodott.

– Elfoglalt voltam. – Ez persze baromság volt, mert csak itt ült, és a város legpuhább farkával bámult egy félmeztelen nőt. – Mi a helyzet?

– Valami *hölgy* keresett téged.

A férfi felvonta a szemöldökét, ahogy Paula hátrapillantott a meztelen vállán át, és megnyalta telt, vörös ajkát.

– Mondta, mit akar?

– Gondolom, fel akart minket bérelni. Vagyis pontosabban téged – válaszolta Murray, a háttérben gépelés hallatszott. – Kifejezetten téged kért.

Furcsa. A legtöbben nem kérték kifejezetten őt. Az övé volt a cég, és előfordult, hogy ő vett át egy ügyet, de csak ritkán. Nagyon ritkán.

– Mi a neve?

– Nem mondta.

– És nem kérdezted? – ráncolta össze a homlokát.

Murray felhorkant.

– Dehogynem, de nem mondta meg. És mielőtt kérdeznéd, már rég kísértelt az ajtón, mire kisántikálhattam volna, hogy leolvassam a rendszámát.

Úgy három héttel ezelőtt Murray-t csúnyán lábon lötték egy chicagói melón, és most legalább három hétig csak irodai munkát végezhetett. Chandlernek is volt egy hasonló heg a karján és a combján egy pár évvel ezelőtti incidensből.

Paula közben a csipkés fenekét riszálta, és halkán dorombolt.

Na jó... Legalább ez már felkeltette az érdeklődését. A farmerje egy kicsit feszebb lett, de ennyi. Ugyanígy beindult, amikor egy hibátlan állapotú 1969-es Dodge Chargert látott.

Baszki!

Lehet, hogy el kéne mennie a dokijához megnézetni, hogy nem túl alacsony-e a tesztoszteronszintje, vagy valami.

– Hogy nézett ki? – kérdezte, majd előrehajolt a székből, és bocsánatkérő pillantást vetett Paulára.

Murray felsóhajtott.

– Gonosznak.

– Gonosznak?

– Szinte a tökömhöz kaptam, nagyon ijesztő volt.

Furcsa érzés kúszott végig Chandler tarkóján.

– Hogy nézett ki, Murray? Kicsit részletezhetnéd, ha épp ráérsz.

– Sötét haja volt. Sötétbarna, és ugyanolyan színű szeme. Szemüveges – folytatta, és Chandler erősebben szorította a telefonját. – Fekete nadrágkosztüm és fekete magas sarkú volt rajta. Egyszerűen nézett ki, de közben...

– Megadta a számát vagy valamit? – vágott közbe Chandler, közben a furcsa érzés már a fején is végigszaladt. A gyomra megfeszült.

– Nem. Elhúzott, amint megtudta, hogy nem vagy bent.

A száját nyitotta, de nem jött ki rajta hang. Miss Gore képe vilant fel előtte. Mintha őt írta volna le, de ennek semmi értelme. Miért keresné pont őt? Nem mintha nem tudta volna, hol lakik Chad, a volt ügyfele.

Nem lehetett ő.

– Azonnal hívj, ha visszajön! – mondta.

Murray felnevetett.

– Hát ezt próbáltam. Legközelebb próbáld felvenni!

Chandler erre nem tudott mit mondani. Letette, majd visszacsúsztatta a telefont a zsebébe. Az agya még mindig a beszélgetésen járt, és azon a bizarr lehetőségen...

– Jól vagy? – kérdezte Paula, kizökkenve őt.

A férfi pislogott egyet, majd bólintott.

– Akkor gyere ide! Kezdek magányos lenni.

Gondolkodás nélkül felállt, és lassan odasétált a fekvőfotelhez. Amikor lenézett Paulára, nem őt látta. Hogy kit látott? Szívesen mondaná, hogy a semmiből jött, de nem így volt. Már megjelent párszor a fejében azóta, hogy az az idegesítő sajtós megjelent nála Chad miatt.

Miss Gore térdelt a fotelon. Abban az átkozott fekete nadrágkosztümben. Csak a haja most le volt engedve, a sötét hullámok az arca köré hullottak. A szemüveg rajta volt. Chandlernek tetszett a szemüveg.

És Chandler most kemény volt, mint az a kibaszott téglafal, amire az előbb gondolt.

A jó hír? A farka működött.

A rossz? Baszki! Ebben sok volt a rossz.

Paula tekintete lesiklott az övéhez, szeme felcsillant.

– Az nekem szól?

Ööö... nem.

Már nyitotta volna a száját, hogy válaszoljon, de váratlanul kivágódott az ajtó. Felkapta a fejét, szeme összeszűkül. Ebben a klubban senki sem rontana be csak úgy ezekbe a szobákba meghívás nélkül. Voltak szabályok, a francokat, és...

Atya. Ég!

A halvány, vörös fényben, amit az apró lámpa adott, egy karcsú alak jelent meg, mintha egyenesen a fantáziáiból lépett volna ki.

Miss Gore állt az ajtóban, pajzsként szorítva magához egy mapát. Szemüvege mögött a tekintete Chandlerről Paulára, majd ismét a férfira siklott. Az arca kipirult, és bassza meg, Chandler ettől csak *még keményebb* lett.

A nő tekintete higgadt maradt, miközben megköszörülte a torkát.

– Beszélünk kell.

2. fejezet

BÁRKI, AKI VALAHA IS TALÁLKOZOTT Alana Gore-ral, és eltöltött már vele tíz percet, egyetértene abban, hogy elszánt és türelmetlen. Ez a két tulajdonság elég bosszantó kombinációt alkotott.

És igazán kínos helyzetekhez vezethetett.

Amikor elment a CCG Security irodájába, és közölték vele, hogy Chandler nincs ott, a házához indult. Persze senki sem nyitott ajtót, és bár a Bőr és csipke csak egy tipp volt, bevállalta. Néhány hónapja fedezte fel ezt az „exkluzív klubot” a Foggy Bottom negyedben, amikor Chad Gamble személyes ügyei után nyomozott. A középső testvér csak időnként bukkant fel ott, de Chandler törzsvendég volt, ahogy azt Alana megtudta.

A Bőr és csipke nem volt más, mint egy szexklub, ami átlagos klubnak álcázta magát, és bár Alana szeretett volna undorodni az egésztől, valahányszor eszébe jutott a hely, és hogy mi folyik az emeleten, mindig elfogta a kíváncsiság. Tényleg mindenféle szexuális játékokban részt vettek ott az emberek?

Hát, most már biztosan tudta.

Ide-oda pillantott Chandler és az előtte négykézláb álló, szinte pucér nő között. Alana erősen kételkedett benne, hogy épp a

kontaktlencsáját kereste egy szál fűzőben. Hacsak közben le nem hullott róla a ruha.

Alana tekintete megakadt a nő mellén, és hirtelen úgy érezte, mintha a gyerekkori melltartója lenne rajta. Jézusom, azok ott igaziak?

Végre a nő arcára nézett, és valahogy ismerősnek tűntek a szép vonásai... Úristen, nem ő a kerületi ügyész?

Te jó ég!

Chandler megköszöri a torkát, ezzel magára vonva Alana figyelmét.

– Most kell beszélünk? Azonnal?

Alana egy pillanatig képtelen volt megszólalni. A legidősebb Gamble fivérrel történt korábbi rövid találkozója nem maradt meg jól az agyában. Istenem, ez a férfi...

Sötétbarna haja lazán omlott széles vállára, amely még nagyobb-nak tűnt most, hogy közelről látta. Az arccsontja éles és magas volt, kiemelte erős állkapcsát és telt, kifejező ajkát. Míg a másik két Gamble fivér karcsú volt, Chandler magasabb is volt náluk, és olyan testfelépítéssel, mint egy nehézsúlyú bokszolóé.

Alane tekintete lefelé vándorolt a férfi arcáról a nyakán és a nyitott ingnyakrészen át le, a karjaira. Az ingujj fel volt hajtva, így láthatta az erős alkart és a nagy kezét.

– Miss Gore? – Chandler hangjában szórakozottság csengett.

Alana elvörösödött. Egek, *zavarba jött?* Ő sosem jött zavarba. Egy idegesítő kuncogás készült kitörni a torkából. Baszki! Kuncogás? Ez felbosszantotta. Megkapaszkodott a bosszúságában, így sikerült viszszenyernie az agyműködését.

– Tudom, hogy épp valami... fontosat szakítottam félbe, de ez nem várhat.

– Tényleg? – Chandler megmozdult, és Alana csak akkor vette észre, hogy a nő mögött állt. Most épp arra készült, hogy...?

Inkább be sem fejezte ezt a gondolatot.

– Igen, beszélnem kell magával. Négyszemközt.

Chandler nem válaszolt.

Alana a nőre nézett, aki legalább már felült, és illendően keresztbe tette a lábát, aztán a tekintete Chandlerre vándorolt. Most komolyan ki kell mondania, hogy nincsenek egyedül? A férfi várakozó arckifejezése alapján úgy tűnt, igen.

– Nem vagyunk egyedül.

– És nem is maga volt itt előbb. – Chandler szája sarka vigyorra húzódott. – Udvariatlanság lenne a részemről, ha megkérném a barátomat, hogy menjen el, és nem szeretnék udvariatlan lenni.

Alana háta megmerevedett. A férfi hangjából úgy hallotta, hogy csak szórakozik vele.

– Erősen kétlem, hogy a barátja.

– És mit gondol, miss Gore? Ki ő nekem? – Amint Alana szóra nyitotta a száját, a férfi kék szeme megvillant. – És jól gondolja meg, mit mond.

– Nem vagyok közönséges, Mr. Gamble – felelte Alana sértődötten.

– Tényleg? Én nem ezt hallottam.

Másféle forróság öntötte el az ereit, és ujjaiával belevájt a mappába. A papír gyűrődése emlékeztette, miért is van itt. És nem azért, hogy szócsatát vívjon ezzel a pasassal. Mély levegőt vett, és higgadtan így szólt:

– A segítségére van szükségem.

Chandler lejjebb hajtotta a fejét, de az arckifejezése nem változott, távoli és közömbös maradt. Szemernyi érzelem sem volt benne.

A férfiből áradó intenzitás azt súgta Alanának, hogy ez az ember kegyetlen viharként tombolna, ha egyszer elveszítené az önuralmát.

A köztük elnyúló csendet a karamellszín bőrű nő halk, türelmetlen sóhaja törte meg, aki a fekvőfotelen ült. Ekkor esett le Alanának, hogy mit is csinál. A lakásában még logikusnak tűnt Chandlertől segítséget kérni, hisz tudta, hogy diszkrét tud lenni. De berontani utána egy szexklubba?

Hát, valószínűleg nem ez volt élete legjobb döntése. Arról nem is beszélve, mennyire elképesztően kínos volt ez az egész. De ezen már nem tudott változtatni. A levél megrázta. *Ma este találkozunk.* Műszáj volt megkeresnie Chandlert. De most?

Felemelt fejjel hátrébb lépett.

– Talán egy másik alkalom megfelelőbb lenne. Amikor épp nem készül... remélhetőleg biztonságos szexre – mosolygott feszesen. – További szép estét kívánok, Mr. Gamble, és ööö... Miss... Nagyon szép a fűzője.

– Köszönöm – mosolygott a nő.

Alana eljutott az ajtóig, de furcsa forróság perzselte a bőrét. Szégyen? Már nagyon rég nem érezte ezt, és nem is hiányzott neki.

– Miss Gore! – Chandler sötét hangja megállította.

Félig megfordult.

– Tessék?

Chandler a másik nőre pillantott.

– Sajnálom, édes, talán máskor folytatjuk.

– Megértem. – A nő felállt, és Alana hirtelen úgy érezte magát, mint valami törpe az óriások között. A nő mosolyogva sétált el mellette. – A *munka* az munka.

Ezt sértésnek szánta? Alana nem tudta eldönteni, de aztán bezárult mögötte az ajtó, és ott maradt kettesben a férfival, akiről fantáziált

már egyszer-kétszer... vagy hússzor. Egy olyan szobában volt, ahol valószínűleg épp vad, szenvedélyes, állatias és hangos szexre készültek. Egy kép jelent meg a szeme előtt: ő térdelt a fotelen, Chandler pedig mögötte állt, keze a csípőjére simult. Forróság gyúlt a hasában és még sokkal, de sokkal lejjebb.

Gyorsan össze kell szednie magát.

Megköszörülte a torkát, majd a férfira nézett, és elpirult, amikor meglátta a szemében a csillogást, mintha tudná, mire gondolt az előbb.

– Nem kellett volna elküldenie őt. Beszélhattünk volna...

– Azt hiszem, nyilvánvaló volt, hogy mennie kellett – vágott közbe Chandler, és keresztbe fonta a karját széles mellkasán. – Szóval mi-
ben segíthetek, miss Gore?

– De rosszkor jöttem.

Chandler felvonta a szemöldökét.

– Gondolom, ezt azelőtt is tudta, mielőtt berontott azon az ajtón, nem?

– Nos, igen, de... – Valójában nem. Semmi másra nem gondolt, csak hogy megtalálja Chandlert. Nem akarta elemezgetni, hogy miért csak ez a gondolat nyugtatta meg, amióta megkapta a levelet.

– Most viszont csak magára figyelek. – Chandler közelebb lépett, és édes istenem, máris ott állt előtte. Ezzel a hosszú lábbal képes egy lépéssel átszelni a köztük lévő távolságot. – És ez nagyon, de nagyon ritkán fordul elő.

Alana újra nyelt egyet, miközben a szeme idegesen a férfi válla fölé siklott. Mi a...? *Bilincs* lóg a falon? Teljesen idegen terepen járt, és kezdte is ezt érezni. Ki hibáztatná érte? Egy olyan szobában volt, amit mindenféle szexuális játékokra használtak.

– Szükségem van a segítségére – mondta, és megkönnyebbült, hogy a hangja viszonylag határozottan csengett.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

A férfi leengedte a karját, és közben a feltúrt ingujja megsimítottta Alana kezét, amitől a nő megborzongott. Újra megjelent az a féloldalas mosoly.

– Azt hiszem, ezt már tisztáztuk, miss Gore.

Az elkeseredettség szinte szúrta Alana bőrét.

– Gondom támadt. – Amikor felszökött a férfi szemöldöke, Alana legszívesebben arcon csapta volna magát a mappával. Talán elhagyott pár agysejtet, mióta belépett a szobába? Baszki! – Fenyegető leveleket kapok.

Chandler nem válaszolt, ezért felé nyújtotta a mappát, de ez alig néhány centimétert jelentett, mert a férfi konkrétan ott volt a személyes terében. Chandler nem vette el a mappát, amitől Alana elkeseredettsége tovább fokozódott.

– Itt van mind. Húsz darab.

– Oké – nyújtotta el a szót Chandler, miközben a tekintete lejjebb siklott. De nem a mappára. Hanem Alana mellére.

Alana akkor már nem tudta, mit gondoljon vagy mit mondjon. Logikus gondolkodású személy volt. Egy perce még egy olyan nő volt a szobában, akinek olyan melle volt, mint egy babapopsi. Alana pedig alig töltötte ki a B kosarat. Arról nem is beszélve, hogy nincs az az isten, hogy a férfi bármit is láthatna, mert Alana fehér blúzt viselt állig begombolva, és blézert. Hacsak nincs röntgenszeme, akkor csak seggfejkedik.

Megpróbálta visszatartani gyorsan növekvő dühét, de végül a férfi mellkasához csapta a mappát.

– Megnézi őket? Vagy tovább bámulja a mellemet, mint egy disznó? A halovány mosoly immár teljes vigyorrá szélesedett.

– Azt hiszem, inkább tovább bámulom a mellét, mint egy disznó.

– Hát ez elbűvölő.